

O PARADIGMĂ FLORALĂ NUMEROLOGICĂ A SĂNĂTĂȚII FIINȚEI

Floral numerological paradigm of human being health

Dr. Grigore Bușoi

Motto:

Tot ce este frumos, pe cât e de greu, pe atât este de rar.

B. Spinoza – *Etica*

Veghez la poarta lumii fără de canați:

aici, ideile, cuvintele noastre devin adevărate.

Nichita Stănescu – *Autoportret în timp de veghe*

*Noua emblemă cerută
a medicinei*

Ne-am propus să elaborăm un instrument prope-
deutic intitulat paradigma florală numerologică
pentru sănătatea ființei (PFNSF), care susține un act
medical bine articulat, demers sistemic și praxio-
logic apărut de pe platforma specialității de me-
dicină generală/medicina familiei (MG/MF).

Încercarea mea de față s-ar înscrie în dorința
exprimată de Lucian Blaga ca lumina plecată de la
flacăra trăirii românești să releve tainele lumii,
prin lucrări de evidentă originalitate creatoare
(*Ursprünglichkeit*).

În atmosfera permisivă indusă de citirea clasi-
cilor îmi vine în minte opera capitală a lui Arthur
Schopenhauer, *Lumea ca voință și reprezentare*.
Lumea pe care noi o percepem este una triontică
prezentă ca *dat*, ca *dar* și ca *dor* și nu una a aparenței
și a dorințelor imposibil de satisfăcut.

Din punct de vedere gnoseologic și semantic,
lucrarea noastră încorporează cinci elemente de re-
zistență definite prin titlurile: *simbol*, *structură*,
stil, *săgeată* și *sentiment*.

Părțile enumerate, motive lingvistice, adevărate
capitole ale scriiturii, sunt ordonat legate între ele
într-o relație funcțională care conduc la formarea
unui întreg organic.

Simbolul, ca relație între imagine și sens, vrea
să aibă multe cuprinsuri, adresându-se înțelegerii
noastre în forme simple. În acest fel el poate să
exprime: necesarul, totalul, impenetrabilul, instan-
taneul, universalul.

Ca iubitor al naturii, poate prima minune a vieții
percepută de mine a fost floarea de câmp, aflată la
margine de drum, în lan de grâu sau în pajiștea de
fân necosit.

Paradigma florală a misiologiei practicii de MG/
MF o așez sub magia poeziei *Floare albastră*.

Parafrazând ușor pe Eminescu, spunem:

Ce frumoasă, ce minune

E albastra-mi dulce floare!

Ca un stâlp eu stau în lună!

Imaginea florală a paradigmei MG/MF o con-
cepem în secvențele: un pistil trilobat, cinci stamine
și șapte petale.

Care e semnificația numerelor 1, 3, 5 și 7 o vom
arăta în secțiunea **Structură**.

Floarea albastră ca simbol al spiritualității întru-
pate este o floare naturală înscrisă în câmpul pro-
fesional al disciplinei de MG/MF, câmp fizic exis-
tențial și câmp de lucru medical.

Care-i semnificația stâlpului? Avem în vedere
medicul. Medicul stâlp este deseori un însingurat,
el dispune de tărie pentru a susține eșafodajul ope-
rei medicale și are verticalitate.

Un al doilea simbol care susține ontic floarea
este formula compozită SEIF (substanță, energie,
informație, formă) a ființei.

Omul este o încăpere secretă (un mister întru
relevare – Lucian Blaga), burdușită cu ascunzișuri
în diferite registre referențiale.

Adresa de corespondență:

CMI Dr. Grigore Bușoi, Str. Apusului Nr. 63, București

B. Spinoza ne spune că Dumnezeu e substanța lumii, iar G. Hegel, în *Fenomenologia spiritului*, apreciază că ființa nu trebuie considerată numai ca substanță, ci și ca subiect și ca simbol.

Celelalte trei elemente – energia, informația, forma – nu le mai dezvoltăm, ele fiind îndeobște cunoscute. Spunem numai că forma este o expresie a structurii funcționale. Iar ca dezvoltare patologică apare *deformarea*, de aici derivând și conceptul de *patologie deformativă* pe care noi l-am prezentat la cel de-al doilea Congres Național de Medicină Generală de la Costinești. (1992)

Mergând pe coordonate ontice, observăm că SEIF ar putea însemna subiect, etică, iubire și fericire.

În acest fel, s-ar cere a defini omul ca fiind un subiect etic care, prin iubire, caută fericirea.

SEIF, devenind SEIF'S, are și attribute, care ar putea fi catalogate în felul următor: omul e o ființă unică, *singulară* și deținătoare de *sănătate*. Iar într-o pecetuire extinsă omul întreg este caracterizat prin: *seriozitate, soliditate, suplețe, suveranitate și smerenie*.

Un al treilea simbol este doctrina specialității de MG/MF, *ulcica semiotică ASES* (antropo-socio-ecologică-sophică), vas care susține și protejează floarea sănătății.

La baza vasului, în interiorul lui, se află altarul-om, urmează apoi peretele circular însumat – îmbrățișarea socială și ecologică, iar peste buza ulcelei se așază capacul – sophia – în speță, filosofia.

Structura e un produs al diversității în unitate, care aduce coerență, bună acoperire și pregnanță.

Ca iubitor al concepției sistemice pot să apreciez că atunci când întregul (omul, comunitatea, societatea) a devenit sistem, părțile sunt mai bine reprezentate, ele devin *pars pro toto* și în același timp își pot etala mai ușor aspectele autonome.

O construcție este reușită dacă ea cuprinde în interiorul său toate părțile care îi dau funcționalitate.

Ca structură sincrono-diacronă, lucrarea de față introduce trei parametri inediți:

1. *Cursul vieții omului* cu evenimente de etapă înșiruite, cu meandrele ei inerente, precum și cu lupa ființei umane pentru un drum cât mai drept, spre netezirea existenței;
2. *Cursa vieții pacientului*, susținută de medic printr-o călătorie *satellite-like* derulată în spațiul-timp și în *modus-ul vivendi* al subiectului asistat;
3. *Cursul sănătății*, un produs esențial al vieții, sinteză a vitalității organismului uman, apreciată ca sens și ca valoare.

Paradigma florală numerologică pentru sănătatea ființei (PFNSF) este reprezentată printr-o floare

sui-generis alcătuită din tulpină, continuată cu un pistil (organul receptor central al florii) care se termină trilobat, 5 stamine și 7 petale. Tulpina-pistil se regăsește și se distribuie în următoarele 5 entități:

- A. Cadrul general de referință;
- B. Omul; populația; pacientul ca subiect-obiect;
- C. Medicul: practicicianul generalist (genmedul), specialistul sectorial, cercetătorul științific;
- D. Medicina: sistemul medical, viața, boala, sănătatea;
- E. Actul medical: diagnostic, tratament, supraveghere.

PFNSF o concepem în trei variante: floarea-individ; floarea-colectivitate; floarea-lume. (OMS)

Pentru fiecare din cele 5 entități ale tulpinei (A-E) vom prezenta numerologic câteva elemente caracteristice.

A. Cadrul general de referință

Aderăm la formula clasică a existenței care se bazează pe cele 5 principii fundamentale interconectate: pământ, apă, foc, aer, eter.

Pământul este templul vieții, *apa* – un glas cosmic și mediu al vieții, *focul* – scânteie celestă, sângele mediației și prieteniei, *aerul* – suflu al vieții și boare a prospețimii, *eterul* – sălașul zborului spiritului sau duh cosmic. Mai nou, eterul este considerat a fi un câmp cuantic. La nivelul lui ne interconectăm cu întregul univers pentru a forma o singură unitate.

Eterul este o substanță mai presus de cele patru elemente anterioare, e o esență indestructibilă, o unire indisolubilă a trupului cu sufletul. El este Spiritul Adevărului, Spiritul Lumii (Avicenna).

Existența o înțelegem și o percepem în 5 dimensiuni calificative: spațiu, timp, întreprindere-întreprins care realizează ocupare, cauzalitate, mod de manifestare.

După părerea noastră, evoluția societății omenestii se înscrie în Sistemul periodic al elementelor din Tabelul lui Mendeleev, grupa a IV-a, prin trecerea de la Civilizația Carbonului (a creionului, a cuvântului, a combustiei și cărții) la Civilizația Siliciului (a informației, a imaginii, a virtualității și computerului), urmând posibil a poposi în final în Civilizația Plumbului (a otrăvii, a intoxicației și încremenirii).

Modul de ființare a omului în lume îl găsim condiționat, însumat prin 5 pași existențiali:

- stilul de viață adoptat;
- modele urmate;
- capacitatea de explorare și situare;
- spiritul de competiție;
- creativitatea.

Iar dacă am face o apreciere finală a elementelor potențiale care înfrăuresc viața, ne-am oprit la trei repere:

1. Rădăcina răului în lume este ignoranța.
2. Virtutea reprezintă puterea, tăria menținerii drumului asumat.
3. Munca, demers care încorporează concentrarea, mișcarea și sudoarea, este exercițiul permanent al vieții, ea asigurând tonusul vital.

În societatea contemporană, ființează 5 factori negativi. La cei trei „S” clasici malefici (*sedentaris-mul*, *supraalimentația*, *stresul*) se adaugă alți doi „S”: *solitudinea* (singurătatea ce poate duce la izolare socială) și *softismul* (tendința de a lăsa totul mai „moale”: învățătura, munca, morala, cultura, patriotismul, precum și îngurgitarea informațională facilă – gata mestecatul cognitiv).

Știm încă de la Herodot unde a existat vatra străbună și cum au fost strămoșii geto-daci: „cei mai viteji și mai dreپți dintre traci”. Pe aceleași coordonate, Anton Dumitriu ne prezintă *Terra Mirabilis*, iar înaltul prelat Ioan Paul al II-lea ne vorbește despre *Grădina Maicii Domnului*.

Redăm câteva elemente cu bune și rele, ale paradigmei existenței românești:

- Spațiul original, identitar acceptat (*moștenitatea*: moștenirea istorică, încărcătura culturală și statutul de moșnean);
- Ospitalitatea și toleranța (omenia, mila). Din Biblie aflăm că omul primitiv e „Fiu al păcii”;
- Un soi de nepăsare în care transpare staționarea sub pronia cerească (las’ că ne ajută Dumnezeu);
- O înzestrare nativă recunoscută, de unde poate și autoaprecierea exagerată, cu neînchegarea chemării dezideratelor colective;
- Căutarea noului, dar și a nodului în papură;
- Nefinalizarea acțiunilor până nu ne ajunge cuțitul la os;
- Dorința de a lăsa o urmă după tine, dar nu și după noi.

Cultura unui popor progresa când în viața sa există un plus de producție față de consum (C. Rădulescu-Motru), la care noi adăugăm, când preocuparea mentală o depășește pe cea a trupului.

În societatea românească de astăzi ni s-a luat la propriu maul (puterea) și suntem în pierdere de MAU (*memoria* – ca *avere* pentru *urmași*).

În România există practic un singur partid politic: PMG (Partizanii Mațului Gros).

În ecuația dăinuirii poporului nostru își găsesc loc 7 elemente-cheie: familia, educația, sănătatea, credința, munca, ocrotirea proprietății, demnitatea.

Un rol important în realizarea acestui deziderat revine tineretului. Generațiile tinere sunt purtătoare

de sarcină ale acestor înscrisuri. Să ne amintim însă de observația lui M. Eminescu care umbrește viitorul, așa cum transpare din poezia sa *Ai noștri tineri...* :

„Și viața lor nu și-o muncesc/și-o plimbă”

Viitorul națiunii se clădește plecând de la *identitate* și *suveranitate*, încorporând *iubire* (de pământ natal, de istorie și tradiție) și *dăruire*, apelând la *unitate* și etalând *cultură* și *creație*.

B. Omul

În acțiunile medicului, multidirecționate și polivalente, stă în centrul lor ființa viețuitoare concretă în carne și oase, cu universul său ideatic, ilustrat din plin cu lumini și umbre care îi dau autenticitate și individualitate, om aflat în conexiuni sociale complexe, inclusiv în dialog și comunicare cu semenii.

La nivelul omului constatăm prezența a 7 emoții primare care îi pigmentează viața și orientează demersurile medicului. Emoțiile repertorizate sunt:

1. Dragostea (afecțiunea, pasiunea, tandrețea);
2. Bucuria (entuziasmul, satisfacția, încântarea);
3. Surpriza (uimirea, surprinderea, stupefierea);
4. Mânia (iritarea, exasperarea, furia);
5. Tristețea (suferința, depresia, dezamăgirea);
6. Frica (teroarea, anxietatea, panica);
7. Rușinea (vinovăția, jena, regretul).

Interacțiunile ființei umane cu medicul sunt condiționate de trei stări: sănătatea fizică, sănătatea mintală și inteligența emoțională.

Inteligența emoțională este abilitatea de a asimila și a exprima emoții în mecanismul gândirii spre a fi transpuse adecvat și creativ în procesul de rezolvare al problemelor.

În cadrul inteligenței emoționale se disting 5 componente: autoreglarea stării emoționale, conștiința de sine, motivația (direcționarea forțelor pentru atingerea scopurilor), empatia (capacitatea de a descifra și a etala sentimente), abilități sociale (implementarea relației cu semenii).

Iar vulnerabilitatea omului este dată de trei propensiuni: fuga după plăcere, după parale și după putere.

Apariția bolii conduce la instalarea unor aspecte psihologice noi în plan cognitiv, afectiv și relațional.

În fapt, boala se manifestă pe 5 paliere majore: o dimensiune somatică, suferința psihică, disconfort moral, modificarea statusului social, implicații în plan existențial.

Un aspect important în plan medical, care trebuie exploatat, este regăsirea omului în triada: eu (păcătosul), tu (prietenul) și el (referențialul).

Perspective medicale extrem de interesante se impun să-l regăsim pe om sub zodia cosmismului autohton, la care face referire Mircea Eliade și

Romulus Vulcănescu. Pe român îl aflăm sub o triplă apartenență:

- Este o realitate sacră, ruptă din Sfântul Soare;
- Pământul îi este mumă;
- Codrul îi este frate.

C. Medicul

În acțiunea sa antropocentrică, medicul, gânditor și strateg, cercetător al incertitudinilor de tot felul, bun cunoscător al psihologiei firii omenești este chemat ca profesionist să întreprindă acțiuni modulatorie, în condițiile unui umanism cald, spre a deveni un furnizor al păcii organismice.

Medicul de MG/MF, pe care îl numim *genmed* (mediator general) îl definim ca: fiind supus unui asalt pluridisciplinar, are o arie largă de cunoaștere cu insule de competență, prezintă un profesionalism structurat (descoperă și reține, depistează și trimite, primește și colaborează, coordonează și supraveghează, înscrie date statistice de interes național și teaurizează informații esențiale).

Genmed-ul nu poate cunoaște totul, dar nu are voie să ignore nimic. El trebuie să știe de toate. Dar mai ales să știe esențialul.

Înzestrarea sa se află sub raportul celor trei puteri: materiale (dotare sumară, timp redus, cu acces limitat la explorări), intelectuale (minte mobilă), morale (consilierul pacientului, medicul-medicament).

Medicul de MG/MF este denumit ca un *gate-keeper*; apărător al porții sistemului sanitar.

D. Medicina – sistemul sanitar

Problemele comune ale oricărui sistem de sănătate se cer a fi așezate într-o arhitectură coerentă pe 5 paliere:

I. Teme majore coordinative. Ele sunt reprezentate de direcții esențiale care se intrică și determină acțiunile și prioritățile la nivelul sistemului. Aceste teme sunt: *Sănătatea publică*, *Securitatea populațională*, *Dezvoltarea mijloacelor de stăpânire a fenomenelor*.

Sănătatea publică. Ministerul Sănătății, în strânsă legătură cu Institutul Național de Sănătate Publică, foruri diriguitoare, au ca preocupări: definirea obiectivelor politicii sanitare, elaborarea îndrumărilor tehnice, inclusiv a programelor naționale pe diverse afecțiuni, execută controale, sondaje și evaluări pentru a constata starea de sănătate a unor eșantioane populaționale. Pe lângă Ministerul Sănătății, ființează Comisii de Sănătate pe specialități.

Securitatea populațională. În acest capitol ne interesează impactul diferitelor boli în masa populațională (extindere, susceptibilitate, rezistență la tratament, prevenție, controlul factorilor de risc, vaccinări). Tot aici intră asigurarea capacității de intervenție (detectare, diagnosticare, tratament) pe

diverse afecțiuni. Un loc important al securității naționale îl ocupă traficul de droguri și de persoane.

Etaloanele dezvoltării: corelația cu PIB și alți indicatori de sănătate, formarea și responsabilizarea agenților de sănătate, îmbunătățirea serviciilor de bază din sfera sănătății (nutriția, apa potabilă, educația pentru sănătate, planificarea familială și educația sexuală).

II. Schimbările care intervin și care grevează asistența medicală sunt de observat pe trei domenii:

- Demografia (scăderea natalității și îmbătrânirea populației);
- Starea psiho-socială a asistaților (sărăcia, insanitația, incultura, promiscuitatea, alienarea);
- Procesul civilizator (urbanizarea, tehnologizarea, informatizarea, artificializarea vieții).

III. Patologia suferă schimbări cu o nouă așezare triadică a morbidității și mortalității:

- Boli cronice degenerative;
- Boli infecțioase și inflamatorii;
- Agresiuni și injurii (psihice, fizice și chimice).

IV. Dificultățile se resimt la nivelul celor trei sectoare ale sistemului medical: asistența populației, învățământul (de formare, de susținere, de dezvoltare), cercetarea științifică.

V. Neajunsuri care grevează buna desfășurare a activității: lipsa de informare, structura birocratică, dificultăți în stabilirea priorităților.

Trecem în revistă reperele sistemului de sănătate bazat pe asistența medicală primară. El dispune de cinci elemente relevante:

1. Relația psiho-somatică (*mind-body*), cu inexistența psiho-somatice (corelarea intrărilor cu ieșirile);
2. Terenul reactiv (moștenit și dobândit);
3. Cursul vieții (învârstnicirea și controlul aniversărilor jalon);
4. Aba'jurul* ecologic (cumul de factori mezo-logici proiectați asupra subiectului investigat);
5. Amorsarea etiologică multiplă în regim temporal.

Asistența medicală primară este purtătoarea năzuinței formative (*nisus formativus*) – condiție fundamentală a vieții sociale și spirituale. Demersul formativ are la bază funcționalul. Acesta se prezintă printr-un ansamblu de parametri într-o anumită formă exterioară a ființei, ca esență obiectivă a stării de sănătate. A se vedea în acest sens și mișcarea Palestrica Mileniului III.

*Supunem observației interjecția aba! – exclamație veche în poziții interogative care atrage atenția asupra obligativității explorării.

Sănătatea este un acord simfonic al interiorității funcționale și a lui „a fi” în „formă”, e bogăția mistică a omului. La evenimentele stresante, sănătatea intervine prin acțiuni stabilizatoare la nivelul organismului. În sistemul sanitar coexistă: *Medicina orizontalității* (medicina „de așteptare” a bolii), *Medicina verticalității* (medicina „de întâmpinare” a bolii) și *Medicina terminală* (asistența paleativă).

Încheiem cu un adagiu biblic: „Până la moarte te luptă pentru adevăr, iar Dumnezeu Se va lupta pentru tine.”

E. Actul medical

Întâlnirea medicului cu obiectul muncii sale (persoană consultată, funcție investigată sau produs biologic examinat, stare expertizată etc.) se constituie în ceea ce numim act medical.

Actul medical clasic îl percepem sub o acțiune unitară tridimensională: diagnostic, terapie, supraveghere. Examinarea unui pacient o facem după formula mnemotehnică SOLDAT: *subiectiv* (datele prezentate de pacient), *obiectiv* (datele culese de medic în urma examenului), *laborator*, *diagnostic de etapă*, *ancorarea în viață* (anamneză, loc de muncă, date eco-epidemiologice), *terminalul* (diagnosticul omului „total” și terapeutică).

Actul medical ce are ca obiect pacientul examinat are următoarele componente: etiopatogenia, stadializarea clinică, terapeutică asortată, prognosticul, complicații, particularități. În practica de MG/MF își face loc concepția teleologică a actului medical. Aceasta înseamnă: promovarea sănătății și longevității, predicție și prevenție, depistarea precoce, sănătatea condiționată, supravegherea eficientă, reducerea complicațiilor, recuperarea maximă.

Medicul ar trebui în fiecare zi să efectueze o analiză psiho-stazică pentru a surprinde esența înaintării profesional-morale: dimineața să elaboreze un plan de acțiune, iar seara să facă un bilanț.

Dacă medicul are o activitate intelectuală diurnă evidentă, în viitor este de așteptat ca, nocturn, în timpul somnului, să pună în continuare la treabă spiritul. Aici își găsește loc explicarea influenței telepatice, a clarviziunii și premoniției.

Iar calitatea actului medical o putem eticheta a fi echivalentul științific, etic și de eficiență al acțiunii medicale întreprinse.

Stilul. Am putea spune și noi, apelând la formula lui Buffon, că „stilul e omul”.

Recunosc faptul că-mi plac vobletele spirituale și regionalismele, care aduc un plus de înțelegere, că agreez formulările mnemotehnice și grupările semantice în spatele unei litere cap de șir, care ușurează fixarea noțiunilor.

Conceptul de stil reprezintă în esență orientarea elementelor atacate, însumate și derulate într-o formulă de prezentare cursivă, atractivă și expresivă.

Aș vrea ca lucrarea mea să degaje un patos în care spiritul înălțător al construcției, libertatea de mișcare a componentelor și plăcerea degustării compoziției să se simtă acasă.

Stilul scriiturii autorului într-o alcătuire profesională, cu ingrediente subtile, culturale, dă o notă individuală, ușor recognoscibilă, pentru cel în cauză.

Fără să-mi propun, felul meu de a pune în pagină gândurile redă modul personal al ființării, care cultivă rădăcinile, exprimă dorința de a face binele și degajă respectul pentru viața armonioasă în comunitate.

Săgeata. Am dori să oferim o lucrare de sinteză vectorială, care să devină o operă formativă *pro sanitas*, aidoma unei săgeți-rachetă, transmisă lumii și care se supune cutumei: punct ochit, punct lovit.

Știm de la Platon că pe teritoriul Traciei se practica o medicină psiho-somatică (prima atestare documentară în acest sens pe care noi am semnalat-o). În acest context, medicul trac vorbea despre Zamolxis, regele său, ajuns zeu.

Doctrina zamolxiană recunoștea nemurirea sufletului, promova medicina omului integral și practica vindecarea în relația suflet-trup.

Mai știm că geto-dacii trimiteau săgeți către cer pentru alungarea norilor amenințători de furtună, iar Zamolxis primea din 5 în 5 ani soli de pe Pământ pentru a se informa despre soarta Țării.

Plecând de la aceste alegații, am putea crede că Zamolxis a primit lângă el pe reprezentanții de marcă ai celor trei provincii românești, rămase din spațiul extins al regatului său, și anume pe Ștefan cel Mare în 1504, pe Constantin Brâncoveanu în 1714 și pe Simion Bărnuțiu în 1864.

În 1889, M. Eminescu s-a așezat de-a dreapta lui Zamolxis spre a deveni zeu tutelar al românismului. De sus, din Constelația Orion, M. Eminescu ne apare ca:

- Demiurg al limbii române;
- *Ever-est* al culturii și lirismului autohton;
- Astru spiritual al cuprinsului românesc.

După înălțarea lui Eminescu, eveniment epocal de factură renascentistă, Zamolxis primește periodic câte un sol pământean. Redăm pe câțiva dintre emisarii-săgeată ajunși la tronul celest al traco-daco-românismului: Ioan Cantacuzino (1934), Iuliu Hațieganu (1959), Mihai Ciucă (1969).

Ca urmași ai lui Zamolxis (mag și medic psihoterapeut, Platon), noi, medicii, ca arcași ai sănătății,

ar trebui să ne unim eforturile prin muncă, creație și frăție pentru a alunga norii de pe cerul României.

Sentiment. Aș putea spune și eu *Viața mea e o luptă* („Ma vie est un combat“). Am ales varianta franceză pentru că ea are mai multe „armonice“ în plan semantic.

Cred că e bine să arăt care sunt valorile universale la care ader: iubirea, credința, adevărul, cunoașterea și creația.

Spiritualitatea românească o simt într-un registru personal ca: raționalitate, omenie, receptivitate, răbdare, inventivitate.

Mă revendic a fi:

- O frunză verde pe ram din codrul rămas pe coasta spațiului mioritic;
- Un tăciune din spuza învelită în vatra satului românesc;
- Un pion al infanteriei medicinei;
- O oca a lui Cuza care ar vrea să măsoare meritocrația în românism;
- O voce (*Vivos voco!*) de pe culmea dorului care strigă că e păcat să lăsăm România să piară în endemia globalismului și a globalozei.

Și atenție, de dragul descentralizării să nu ne desțărăm!

Din această postură cer: să întărim cele ce merită, să păstrăm cele ce mai sunt, să re poziționăm cele ce mai putem recupera!

Medicul ființei ar trebui să se manifeste după formula mnemotehnică a personajului eminescian GENAR: generozitate, entuziasm, noblețe, abilitate, rezistență.

NOTAȚII FINALE

1. Erosul filosofic și poetic, aflat la purtător, ne-a dat posibilitatea de a pătrunde în zonele eterate ale spiritualității pentru a propune o construcție medicală de sinteză – Paradigma florală numerologică a sănătății ființei (PFNSF) –, născută din mijlocul faptelor și al inspirației, înscrisă pe drumul dezvoltării și stăpânirii sănătății omului.

2. Prin PFNSF în ordinea enunțată a celor 5 concepte-componente (simbol, structură, stil, săgeată, sentiment) ne-am propus să oferim o deschidere fenomenologică asupra domeniului abordat – asistența medicală integrată de calitate și, în același timp, să realizăm un orizont de așteptare și receptivitate din partea cititorului interesat.

3. În dezvoltarea PFNSF, cu atacarea celor 5 teme majore ale tulpinii florii medicale (cadru de referință, omul, medicul, medicina, actul medical), un rol primordial revine asistenței medicale primare, în speță, specialității noastre. Inscălitura de suflet a specialității de medicină generală/medicină familiei rămâne fixată, spun cunoșcătorii, pe două inițiale, G și B: I (Gând și Braț); II (Generozitate și Bunăstare); III (Gospodărire și Bilanț).

4. Trăim așezați, sub forfecarea timpului, într-un prezent continuu, cu un picior în trecut sub canoanele lui Hermes Trismegistul (știința este forța, credința e spada, tăcerea facerii este armura) și cu un pas plecat în viitor spre creionarea lui *Homo Noeticus* (omul cunoașterii, al iubirii, al colaborării, al coerenței și al răspunderii). Din păcate, pe cer încep să se acumuleze nori denși.

Cei „7 D“ ai civilizației actuale par a fi:

- Dark = întuneric, ignoranță, atmosferă neguroasă cu ascunderea adevărului;
- Deterioration = deteriorare, stricare, agravare, uzare, decădere;
- Depravity = depravare, viciu, ticăloșie;
- Debility = debilitate, sănătate șubredă, nepuțință, slăbire a influențelor pozitive;
- Distraction = distrugere, tulburare, nebunie, distracție;
- Desertion = dezertare, părăsire, abandonare;
- Delusion = înșelare, iluzie că societatea se află pe cai mari, contrafacerea este prezentă, „se vând“ artificii, năluciri, himere.

5. Prin PFNSF se ajunge în final în românism. Iar românismul se edifică în esență prin trei „fugi“: fuga spre roșu – Strămoșii și Lumina de carte, fuga spre galben – Munca și Creația și fuga spre albastru – Logosul și Noblețea.

6. Am dori să credem că suntem pe drumul de înțelegere ale caracteristicilor fundamentale ale vieții adevărate, derivate în sinteză din PFNSF, care ne propune să construim *Medicina verticalității* (medicina omului sănătos, activ, educat, părtaș și demn) și generează o existență remarcabilă pentadică: seriozitate, soliditate, suplețe, suveranitate, smerenie.

7. Plecând de la PFNSF și simbolurile evocate, precum și de la noua emblemă propusă a medicinei, vocea științei și artei medicale devine fermă. Ea declară: Apără-mă și te voi proteja, întărește-mă și te voi ajuta, cinstește-mă și te voi înălța!